

Передплата

«РУСЛАНА» вносять:
в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 170 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Подвоєне число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вирнеш ми очі і душу ми вирнеш; а не возьмеш мплости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Руславох псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редкція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. лл. Дзямбровского (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмаиа.

Рукописи звертає сялише на попереднє застереженя. — Рекламації неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надєсланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

— Від Адміністрації. На почтових опоясках нинішнього числа виписано в коронах висоту залягаючої передплати по день 14. н. ст. липня с. р., або зазначено день, поки сягає заплачена передплата. Довжних передплатників просимо вприввати залеглість сейчас по першим, бо инакше здержимо їм дальшу вписилку часопися і передамо їх спие адвокатоу до дальшого урядованя.

Адміністративний розпорядок

міністра-президента бар. Бека.

(X) Міністер-президент бар. Бек видав 25. липня с. р. важний розпорядок до всіх міністерств, котрий подамо на иншім місці.

Сей розпорядок наміряє упростити адміністративний апарат і прискорити полагоду справ, якої нераз сторони не можуть довгий час від властей діждати ся, позаяк актове трактованє є часто скомплікованє і вимагає багато часу. Бар. Бек вказує на ріжні недомаганя адміністрації а заразом дорогу, якою би можна сему зарадити. Коріне недотач адміністрації лежить в тім, що урядові круги не мають часто сеї свідомости, що не їх задачею є, робити трудности сторонам, але навпаки треба пособляти розвиткови економічного житя. Сеї ціли очевидно не можна осягнути, наколи поданя сторін або зовсім не полагоджує ся, або заладжує ся лише формально.

Розпорядок міністра-президента звертає ся головно до політичних властей першої інстанції, котрі рідко коли переняті справденим духом законів і або не користують ся одвічальністю їм прислужного в дусі економічного поступу, але й часто обминають сю одвічальність. А тимчасом політична власть тої інстанції є підвалиною адміністраційного апарату, бо небогато сторін вносить рекурси до висших інстанцій. Коли хто хоче почати яке промислове або ремісничє підприємство, то для него не буде з сего користи, як він по році дібе ся свого права в адміністраційнім трибуналї, бо тимчасом могли обставини некорисно змінити ся для єго підприємства. Невідповідна отже полагода або проволока в 1-ій інстанції може некорисно впливати на економічні підприємства і заподівати великі шкоди загалови. Треба отже поправу адміністрації почати від 1-ої інстанції.

Справедливо домагає ся міністер-президент від прилюдних органів людного і прихильного поступованя із сторонами. Правда, що се зависимє від индивидуальних личностей урядників, а хто не визначає ся тими прикметами, тому не легко їх присвоїти. Але добре, що з найвисшого місця звернено на се увагу урядників, бо особливо поступованє наших галицких урядників супроти сторін дуже часто невідповідне, особливо, де они мають діло із сторонами иншої народности.

Головна ціль розпорядку є упро-

щенє урядованя, бо урядник повинен уміти віднайти саму суть справи а не бавити ся дрібницями. Дуже часто обминають уряди мериторичну полагоду, збуваючи її формальностями (т. зв. піберами), і ддятого розпорядок взиває до мериторичних рішень, а лише в конечних случаях, де сего вимагають необхідно законні постанови, каже обмежати формальними, касаційними рішеннями. Дуже часто лучає ся, що староства роблять перепони всяким підприємствам, збуваючи се лише формальними викрутами. Нераз знов урядник 1-ої інстанції не хоче брати на себе одвічальности, лишаячи се 2-ій інстанції, а такою відмовою наносить підприємцям нераз необчислимї шкоди. А вжеж найбільш упрощеня потреба би в справах належитостий. Приложив хтось на пр. менший, як потреба, штемпель о кілька сотиків. Справа волоче ся нераз через всі інстанції, а час і в тій справі записаний папір більше варта, як тих кілька сотиків.

Розпорядок бар. Бека справедливо ударає на полагоду справ на основі т. зв. «Amtsschimmel»-а. Лучає ся часто, що урядник придумує лише над тим, щоби не вигідну для него справу пхнути до иншої власти, не входячи в саму суть. Звідси походять ті многі тимчасові полагоди, які доводять промисловців, господарів, ремісників ітн. нераз до розпуки. Розпорядок міністра-президента вводить в справах, що входять в обсяг ріжних міністерств, комісії, котрі би устно мали рішати і тим способом оца-

Моя інтерпеляция.

Тому, що я не є послом і навіть гадки не маю перешкаджати кандидатам до 33 мандатів, а з міністрами ледви чи коли буду мати приємність і честь бачити ся і говорити, то я ставлю інтерпеляцію до наших домашних міністрів у «Народнім Таборі», а іменно до міністра справ внутрішних д-ра Гриця Великого, аби мені зволив вияснити одну загадочну справу.

Відпоручником «Народного Табору» на Деришкірський повіт є вив. п. др. Микита Ворона, кандидат адвокатури. Єго тато звав ся Ворона, єго дід Ворона, єго прадід — так само — і відколи взагалі свїт памятає Ворони, они инакше не називали ся і все були рускими Воронами.

Теперішна Ворона, пан доктор Ми-

кита, перевиснив усіх Ворон тим, що він є просто страшний патриот, яким ніхто в єго роді не був. За єго порадою, намовою і агітацією селяни устроїли вже стілько страйків, що заробили собі — після мого докладного обчисленя з 20. липня 1906 р. — разом 25 років в'язниці; а пан доктор каже, що доти не свічне, доки не заробить собі 50 років. Про єго патриотичну діяльність поміщає «Розпука» що дня дописи — і яб хотів бачити такого, що ще не чував про пана доктора Микиту Ворону, щоби єму висказати своє здивованє і жаль.

З тої причини дуже обходить мене приватне жите пана доктора. Ще студентом любив він руску Марусю, але від року він є заручений з панною Ядвігою Пецінською, Полькою. Панна Ядвіга дуже любить пана Микиту Ворону і є зі всього рада, крім єго імени і прізвища. Але вже і з тим погодила ся, щоби дати

доказ своєї любви. Вона годить ся також з тим, щоби він чим скорше отвирав адвокатску канцелярию, женив ся і провадив страйкові процеси.

Знаючи патриотичну діяльність п. Ворони і єго любов до панни Ядвіги, я вже від давна не можу спати, бо не нахожду відповідий на питання: 1) Кого п. Ворона більше любить, чи Русинів чи Ядвігою? 2) Коли Русинів, то що зробіть з Ядвігою? 3) Коли Ядвігу, то що зробіть з Русинами? 4) Чи можна любити і Русинів і Ядвігу? 5) Що з того гнізда Ворон вийде: чи Ворони чи Sokoly?

Тому що про пана доктора Микиту Ворону, відпоручника і мужа довіря «Народного Табору» з причини п. Ядвіги ходять між людьми вірші:

Доки був Марусин
то був добрий Русин;
як возьме Ядвігу,
Русь дістане фігу, —

дило би ся непотрібної писанини і нераз шкідної проволоки.

Взагалі доторкує ся розпорядок бар. Бека ріжних сторін адміністраційного апарату і розвиває цілу програму, одначе виконанє сеї програми вимагає відповідних індивідуїв, яких в адміністрації не все можна найти. Всеж таки можна сподівати ся певної поправи задля того, що міністер-президент більшу вагу кладе на одвічальність урядника, котрий нераз для вигоди держав ся писанини і тратив на се багато часу, замість устної і короткої полагоди.

Письмо з Відня.

(к) Як можна було сподівати ся, дописуватель Н. в новім письмі з Відня в «Ділі», виставляючи собі самому гарне свідощтво обективности, називає нашу допись, в Руслані подану, «тенденційною, напасливою і неправдивою», хоч як раз правда наших докорів вколола п. Н. Ми предвиджували, що п. Н. буде викручувати ся так, що нібито він лише про останні півтора місяця писав і тому промовчав, що хто небудь з інших послів, крім Романчука та Яворского робив. Алеж ми виразно зараз зазначили, що й з давніших писем з Відня п. Н. виходить, як казав циган, що стілько в світі правди, що в мені і в Бозі трошка. Та ще до того закриває ся п. Н. урядовими жерелами і Wiener Ztg. і Wiener Abendpost!

Викручує ся також, мовби «не докоряв всім тим послам, котрі не промовляють в парламенті, бо сего не від кожного можна жадати, але від кожного мусить ся жадати пильного ходження на засідання і заінтересованя справами, а того власне у многих послів руских не видко».

На се пригадаємо наші замітки, подані в попередній дописи. Передовсім треба признати, що кождий з руских послів, що засідають в клубі, має на стілько спосібностей, щоби міг промовляти в державній раді і в комісіях і ми згадували, що п. др. Гладишовский виголосив промову в справі конґруи, одо-

дальше тому, що не лиш я, що маю доньки на відданю і для кождої по 20.000 К, але й багато інших людей не може спати, думаючи по 26 годин на добу над загадочною душею патриота, я, низше підписаний, ставлю інтерпеляцію до „Народного Табору“:

1) Чи відомо єму, що п. др. Микита Ворона загадує женити ся з панною Ядвігою Псціньскою, Полькою?

2) Чи можливий є такий патриотизм, що людям радить инакше, а дома позваляє робити инакше?

3) Що загадує Народний Табор зробити, щоби такі події не повторяли ся, а патриоти не лише язиком, але і приватним своїм житєм давали приклад?

Семєн Дерен
пенсіонований радник.

брену клубом, але «Діло» підняло її на глум, бо се виголосив не націонал-демократ.

Чиж таке поступованє може захопити інших, чи може розбудити заінтересованє справами, якого вимагає Н?

Ми також виказали в нашій дописи, длячого інтерес для справ ослаб між послами руского клубу — бо засідання рідко коли відбувають ся, а справи поставлені на дневнім порядку ради державної не обговорюють ся і послы часто не знають, яке їм заняти становище супроти сих справ.

Н. закидає нам, мовби ми не вагали ся „писати неправди, в дуже... смілий спосіб“, бо ми сказали, що руский клуб не обговорив і не виготовив виборчої предлоги. На се знов п. Н. викручує ся, що „русский клуб проект виборчої реформи мав і має, правда, незваний тим, котрих не було в Відні“. Отже на се повторимо, що послы др. Король і Барвіньский робили закид голові клубу, що не поступав по мысли ухвали клубу (значить, що по великодні в клубі не обговорено і не уложено розділу мандатів і поділу виборчих округів), а що голова з п. Яворским без ухвали клубу вручили бар. Гавчови проект Народного Комітету (отже не проект клубу). А коли деяких послів не було у Відні, то треба було їх на таке засіданє, де обговорювало ся виборчу предлогу, візвати, щоб і они о ній знали а не лише голова і п. Яворский. Шкода що п. Н. не навів імен тих послів, бо коли він каже, що „заінтересованя справами у многих послів руских не видно“, то питаємо ся, у кого було заінтересованє, коли клуб складає ся всего на всего з 8 послів. Хтож то ті многі?! Шкода, що п. Н. не назвав тих, котрі так часто були неприсутними, чи то як раз не з єго прихильників найблизших?! Наостанку величає ся п. Н., що руский клуб провадив навіть обструкцію з Чехами, Словенцями і Хорватами і порозумівав ся що до виборчої реформи з ними. Се правда, що коли ходило коли небудь о неґативну політику, то руский клуб всюди ішов на руку також всенімцям, голосував за їх внесенями, але коли ходило о позитивні придбання н. пр. помноженє числа мандатів, то се опізнював ся з своєю акцією і задля того ті порозуміння не мали успіху. Впрочім ми і на се вказували, що союзника не приєднує ся в останній хвилі.

Отсе нехай послужить доказом, на скілько вірний докір п. Н., начеб наша допись була „тенденційна, напаслива і неправдива“, пану Н. однак не мило, що ми сказали гірку правду.

Найблизша будучина Росії.

До політичної ситуації в Росії, яку ми представили у вчерашній статі, хочемо додати образ економічних відносин створених правительством через розвязанє державної думи. Образець наш опираємо на виводах др. Ал. А. Чуправа, професора національної економії на політехніці в Петербурзі, які він замістив в просторій статі віденської «Die Zeit».

Пригадавши, що державну думу розвязано дня 21. липня 1906, а нова дума май зійти ся 5. марця 1907. року, автор полишає на боці всякі сумніви, чи справді в назначенім дни воскресне дума, чи може до того часу революційна пропаганда не похлонить і самого правительства, чи будуча дума не займе ще радикальнійшого етановиска від своєї попереднички і т. д., — а застановляє ся на найкориснійшим для правительства случаем, що дійсно справдять ся єго комбінації.

Лятифундисти двірської камариллі dokonали розвязаня думи в тій цілі, щоби спасти своє майно перед примусовим виласненєм, або хотяй перетягнути бодай на рік сю реформу. Однак сего року випав в Росії неврожай. Іншими часами неврожай одних губерній покривала надвижка збіжа других. Тепер не стане і сего з причини масового страйку, який російські мужики переводять з залізною консеквенцією і знаменитою організацією. А хотяй би і удало ся де дідичови зібрати хліб, то єго напевно спалять мужики в стодолі, бо се іде як пошесть від села до села, з губернії до губернії. Тож пани вже навіть не намагають ся обходити жнива, а лишаючи всьо на пни, кидають свої двори і утікають з цілим житєм до великих міст, або за границу. Так вже діє ся тепер майже всюди, а чим дальше, тим буде гірше. Тут не може військо, бож не можна кождому поміщикови приставити швадрони драґонів до оборони, а впрочім навіть і они вже не хочуть стріляти до мужиків; зрештою нині військо є тут, завтра потягне дальше, а позавтра згорить двір разом з оборою і цілим добутком.

Так отже не стане збіжа не тільки для голодуючих губерній, але і для експорту, який становить жерело припливу гроший до Росії. А що правдоподобно зайде навіть потреба спроваджуваня збіжа зза границі, то тим більше гріш відплине з краю, так що настане цілковитий недостаток гроша, спад російских рент, а з ним упадок російської валюти. Піднести грошеві засоби правительсто не буде в силі ані заграничними, ані внутрішними позичками, бо они однаково не удадуть ся, а примусове збільшуванє папірного гроша тільки ще більше вичерпає рештки російского золота, бо будуть єго жадати на виплату. Тим способом золота російска валюта — се найголовнійше діло Віттого — розсипле ся в кусники. Колиж Росія закине золоту валюту, то се буде для неї супротив заграниці економічною руїною.

Однак се ще не всі лиха, які спровадило на Росію розвязанє державної думи. На слідуєчий 1907. рік можна надіяти єще страшнійшого неврожаю, як тепер, а то тому, що передовсім нова дума збере ся аж з початком весни, отже експропріяції земні і єї розділу між хліборобске населенє не буде могла перевести до того часу, колиб єще поле можна обробити і засіяти. Не будуть сіяти пани, бо їх прогонять мужики, не будуть сіяти і мужики, бо земля не буде їхня. Слідуєчий рік зазначить ся єще дальшим спустошенєм, хотяй би навіть кліматичні відносини випали добре для рільництва.

А що вже тепер через осінь і зиму багато інвентаря вигине, а друга зима не може принести під тим зглядом ліпших відносин — то на цілу чергу літ відойме ся краєви можливість управи і сяких таких жнив. Отсе наслідки мудрої політики Горемікіна і Столипіна.

Лятифундисти двірської камариллі — кінчать др. Чупров — розбили думу, що би спасти свої лятифундії перед легальним вивласненем. Про якое примусове вивласнене за відповідним відшкодованем не хочуть нічо і чути. Они роздули братоубийчу війну і втрутили Росію в економічну руїну, якої не бачила еще історія світа. Та на одно они позабули: Всьо в світі має свій кінець, навіть терпець російського мужика. Часи змінюють ся. Сим разом мужик вже не схоче вмирати з голоду, як в р. 1901, коли бачить зерном наповнені шпихлірі поміщика. Лятифундисти осягнули свою ціль: їх не буде ся вивласнити. Але голодуючі мужики заберуть насильно їх маєтки без всякого відшкодованя; они нехай будуть щасливі, як втікнути зі своїм житем.

Просимо відновити передплату.

НОВИНИ.

— **Календар.** В середу: руско-кат. Мокриця; римо-кат. Петра воковах. — В четвер: руско-кат. Ілії прор.; римо-кат. Пр. Д. М. Ангел.

— **Товарискі сходи в Бережанах** відбудуть ся дня 5. серпня 1905 в салі «Народного Дому». В програму сходня увійдуть: 1) аматорська вистава комедії Грінченка в 4 діях «Нахмарило» (Дядькові примхи); 2) томболя з фантами; 3) танці. Вступ лиш за запрошенями, хтоб не дістав запрошеня, зволить зголосити ся до тов. Фр. Коковського, Бережани ул. Жигмонтівська 12. Ціни місць на сходи: крісло 1-р. 2 К, II-р. 1-60 К, III-р. 1-20 К. Вступ на салю 80 с, для учеників і війська 50 с, галерія 30 с. Вступ до участі в томболі 30 с за одно число. Початок точно о 8 год. веч. — Фанти або ласкаві датки на купно фантів просимо прислати на руки тов. Фр. Коковського найдалше до 3. серпня. Запрошене просить ся принести з собою. За комітет: *М Чайківский, Фр. Коковский.*

— **Новонайдені твори Шевченка.** Недавно була звістка по часописах, що в Петербурзі, в так званім „III Відділі“, найдено чималий рукопис Т. Шевченка, взятий у него підчас арешту р. 1846 і що в тім рукописі є ще й невідомі доси твори. Тепер ся чутка справдилася. Дійсно, Д. Щоголів, який розглядав в „III Відділі“ усякі вапери (між иншим Шевченкове „діло“) знайшов великий шиток поезій Шевченка, переважно з рр. 1844—1846, на яким написано рукою Шевченка „Три літа“. Крім сего шитку, чистенько переписаного, певно, щоб подати его до цензури, бо до віршів додано і „Передмову“, — знайдено там і другий такий самий шиток, з якого списано вірші у той чисто переписаний шиток. Обидва шитки писані власноручно Шевченком і мають велику вагу перш за все тим, що під кожним віршом поставлено, де й коли кожен вірш написано, а потім ще й тим, що там є зовсім нові поеми: „Сова“ і „Дівичі ночі“ — обидві написані в місяцю маю р. 1844, а також кінець „Бретика“ (Івана Гуса), який шукали 50 літ, та аж тепер нарешті знайшли. Сю частину „Бретика“ надруковано в VI книзі журналу „Быль“, що недавно отсе вийшла, а нові поеми „Сова“ та „Дівичі ночі“ мають бути незабаром надруковані в українськім журналі „Нова Громада“, що виходить у Києві. Поеми ці чималенькі: мають щось із 200 ряд-

ків. Сі нові знахідки поезій Шевченка кидають нове світло на его письменницьку діяльність в роках 1843—1847 (до заслання), виявляючи з певністю час, коли Шевченко заговорив вогненным словом і коли саме написав безсмертні свої твори: „Бретик“, „До живих і мертвих“, „Кавказ“. Виявляє ся, наприклад, що „Кавказ“ написано не р. 1845 (в Вюнищах), як доси всі певні були, а ще р. 1843 в Переяславі, тоді як вперше приїхав він в Петербург на Україну; тодіж написано і поему „Наймичка“. Далі, тепер нам стає зрозумілим вірш „За думою дума“: написаний він не р. 1836. а р. 1844 і присвячений Н. В. Гоголю. Тепер нам ясно, до кого се поет говорить:

„Ти сьмієш ся, а я плачу,
Великий мій друже“...

і при кінці:

„Нехай брате! А ми будем
Сьміятись та плакати“.

Так само ще більш 10 віршів та поем доводить ся тепер пересунути з пізніших часів наперед, і разом з тим значно наблизити ся до більш правдивої хронології поезій Шевченка.

Дуже цікава також передмова Шевченка, додана ним до его писань, яким він дав заголовок „Три літа“, очевидно, маючи на думці подати їх до цензури. Передмову сю здобуто з архіву ще раніше літ з 10 назад, але в Росії вона не була видрукована й доси. Передмова ся яскраво свідчить, яку вагу надавав Шевченко українському слову, яку силу вбачав в нім, не зменшаючи разом з тим ваги і чужого слова, вона показує, як твердо він стояв на національному ґрунті уже в ті часи (в 40-ох роках XIX ст.) і не сходяв з сего ґрунту й пізніше, після заслання, дорікаючи, наприклад, приятелеви своєму Максимовичеві р. 1858 за те, що той закликав его писати в „Парусі“. Аксакова: „Парусь“ у своєму універсалі, — пише він, — перелічив уся славянську братію, а про нас й не згадав, спаси собі ему. Ми вже, бач, близькі родичі: як наш батько горів, та їх батько руки грів. Не доводить ся мені давати під парус свої вірші і того ради, що парус сей надуває заступник того вельможного князя, любителя березової каші“. (До річи буде сказати, що небіщик Кониський, біограф Шевченка, сю відповідь вкладає в уста Кулішеві, але на ділі її напис Шевченко 22. падолиста з Петербурга). „Гр. Д.“

— **Із діяльності подільських „Просьвіт“.** „Просьвіта“ в Камінці подільскім постановила остувати у 8 точках губерній бібліотеки читальні. В тій справі розпочато вже заходи в губернійній управі. — На дохід філії подільської „Просьвіти“, яку основано в Подільскім Могилеві відіграно минулої неділі комедію „Пошились в дурні“. Штuku відіграно вміло, а збір, який вона принесла, уможливить „Просьвіті“ приступити до практичного діла.

— **Економічні змаганя Буковинців.** В Чернівцях були дня 15. м. м. загальні збори союзу руських хліборобських спілок на Буковині „Селянської Каси“. По основних варадах поверх 70 відпоручників союзних товариств і гостей ухвалено отсі внески: 1. Отворити при „Селянській Касі“ товаровий відділ з потрібними в хліборобстві товарами і споживними та мішаними товарами. — 2. Закупно потрібних в хліборобстві артикулів як машин, знарядів господарських, штучного ґною, насіння, паші і т. д. зорганізувати як відділ при райфаїзенках. — 3. Для закупна инших товарів організувати по містах і селах консумційні спілки систему Рочдель. — 4. Позасновувати там, де покаже ся потреба, повітові спілки для продажу худоби і хліборобських продуктів. 5. Зорганізувати громадські спілки для асекурації худоби. — 6. Позасновувати там, де покаже ся потреба, спілки молочарські. 7. Зорганізувати в найвідповіднійшій до місцевих обставин спосіб гуртовну продаж яйцями. 8. Видати підручники для райфаїзенки, спілок систему Рочдель і инших в разі потреби, видати статuti: підручник для спілок асекурації худоби.

— **Напад соціялістів.** Свободу слова і т. д., за яку соціялісти так розпинають ся, розумі-

ють они лише в приміненю до своєї партії. Сьвіжий примір свободолюбности дали соціялісти в місті Любі коло Праги. Вчера відбували ся там збори народного католицького сторонництва. Соціялісти хотіли розбити збори і взяли ся до бійки, в якій кілька осіб ранено так тяжко, що відвезено їх до шпиталя.

— **Холерина чи холера** вибухла — як доносять до „Діла“ — в Коцюбинчиках, гусятинського повіта. Доси приїжджали до села дві лікарські комісії, але нічого не зарядили, а люди тимчасом дальше хорують та мруть. В одній хаті померло оvdній 5 осіб, в другій і третій по одному. Слабість ширить ся вже й по сусідних селах, та занепокоєне населенє дожидає нетерпеливо якихсь заряджень з боку властей, що спинилиб ту пошесть.

— **Краса рада шкільна** іменувала між иншими: Йосифа Олешкевича учителем 4-кл. шк. муж. ім. Сенкевича у Львові, Адольфа Скоповського учит. 6-кл. муж. шк. в Чорткові, Фр. Буриштина уч. 5-кл. муж. шк. в Ріпчицях, Йос. Войтовича управ. 4-кл. шк. в Сколю, Йос. Струтинського учит. 4-кл. шк. в Квітчині-коля, Альб. Цапа уч. 4-кл. муж. шк. в Отиній; управителями 2-кл. шкіл: Юл. Паньковського в Ловчи, Ів. Качора в Волосатім, Теоф. Млечка в Оцеці, Едв. Старицького в Писках, Ігн. Крогульського в Нагошині, Ілію Стебельського в Томашівцях-Кам., Фран. Луцка в Присетниці; учителями (-льками) 2 кл. шкіл: М. Каминьску в Горпині, Анг. Ільницьку в Медусі, Ів. Паньковску в Ловчи, Ол. Чопевну в Пшендзелю, Мар. Федівну в Струтині вижнім, Мар. Ковалівну в Вістовій, Мар. Гжимало в Тильмановій, Мар. Валахевич в Ляскової, Ол. Свирудову в Чорній, Варв. Млечкову в Оцеці, Ген. Слонину в Бруснику, Мар. Ярошівну в Доїздові і Йос. Чеховску в Молдониці.

— **Огні.** В Угнові згоріло дня 27. с. м. по полудни 23 домів, 13 stodil і много инших будинків. До великих розмірів причинив ся недостаток добре зорганізованої пожежної сторожи. Субвенціонована громадскою нечисленна „стража пожежна“ займає ся всім, лише не вправами, а наслідки з того такі, що огонь в Угнові поглотує десятки будинків. Дійшло до того, що товариства обезпечень не хочуть приймати домів в Угнові. Руський пожежний „Сокил“ в Угнові, хоч перебув курс пожежництва, не може допросити ся відступлень громадської сикавки і тому не може як слід розвинути своєї діяльности.

— **Дивні звичаї в англійскім парламентаі** В англійскій палаті послів наробила там сими днями не мало сьміху така пригода: Посол О'Гер поставив був внесене в справі авторського права при музичних творах і над тим внесенем мало відбутися голосоване. Внескодавець хотів перед тим додати ще якоесь формальне доповнене до свого внесеня, однак-ж після регуляміну англійської палати послів можна лиш тоді зробити і допустити до того, коли той, що поставив внесене, сидить і має капелюх на голові — се також оригінальний, але дуже давний звичай в англійскім парламентаі. Стало ся однак, що О'Гер внаслідок великої спеки лишив був свій капелюх в гардеробі а сидячий близько него ірйський націоналіст ані не думав вигодити заклопотаному послви капелюхом із своєї партії — також оригінальний звичай, котрий наказує навіть завзятым противникам політичним вигодити в таких случаях капелюхом. Аж якийсь товариш політичний внескодавця знайшов раду: зробив борзенько з аркуша паперу якогось проєкту закона трикінчастий капелюх, такий, як то роблять собі хлопці, коли бавлять ся вояка, та серед загального сьміху подав его заклопотаному послви, але той розлютив ся і кинув ним на землю, що наробило ще більше сьміху. Тим часом побіг якийсь посол до гардероби і вхопив там перший ліпший циліндер, який впав ему в руки. Урадований О'Гер взяв его і всадив ему на голову; але не позбув ся клопоту, бо капелюх показав ся за великий і заліз ему аж на уха а то знов наробило великого сьміху в палаті. Але „спікер“ (той, що проводить бесі-

дами в палаті, достойник парламентарний, якого має лиш англійський парламент) зміло-сердив си над заклопотаним послом, котрому, коли промовляв, майже цілого лица не було видко, і признав, що все відбуло ся по формі та приняв доповнене до внесеня.

— Штучний Індіянин. Американська реклама цирку Буфала Біла послужила також львівським волоцюгам до туманеня людей. Вчора вечером якісь два волоцюги перебрали свого товариша за Індіянина, помалювали йому лице на жовто і червоно і опроваджували по кнайпах як правдивого Індіянина з цирку Буфала Біла. На збіговище, яке зробило ся, звернув увагу поліціянт і приглянувшись «Індіянинови» пізнав в нїм Петра Юника, вотованого в поліції злодія. Арештованого Юника і обох его імпресаріїв заведено на поліцію. По переслуханю Юника випущено, яко прудурковатого і до того ще п'яного, а обох его товаришів замкнено на 6 годин арешту.

— Мурини на роботі в Німеччині. Frankf Ztg. доносить, що бременські і гамбурекі бюро праці доставляють вже муринів до полевих робіт. Одному хліборобови в Гесві прислано на роботу 2 муринів, вшому в Ганвері доставлено дві мурирки до доеня коров. Ще многи інших хліборобів дістало через ті бюро муриньських робітників на живя. Для обшарників в Коломиїщині отвирає ся добре жерело набути робітника. Замість наміреного замовленя ними хіньських кулісів, можуть сировадити собі муринів.

— З залізниць. З важністю від 1. серпня 1906 запроваджено на залізницях німецьких податок від залізничних білетів в огнім вимірі:

при ціні:	в клясах		
	III.	II.	I.
від 0-70 марки до 2 марок	5	10	20
" 2 марок " 5 "	10	20	40
" 5 " " 10 "	20	40	80
" 10 " " 20 "	40	80	1-60
" 20 " " 30 "	60	1-20	2-40
" 30 " " 40 "	90	1-80	3-60
" 40 " " 50 "	1-40	2-70	5-40
понад 50 "	2-00	4-00	8-00

за кождей поодинокий виказ їзди.

— Виділ „Шкільної Помочи“ в Самборі прийме на шк. р. 1906/7 50 учеників до Бурси св. Володимира В. в Самборі. Часть учеників, сини селянські, будуть пріяні на власний харч достарчуваній родичами з доплатою 2 К місячно; прочі місця за оплатою 20 К місячно з гори за ціле удержане. Кождей ученик вплачує при вступі 2 К на інвентар. Прошеня заосмотрені в свідощтво шкільне і декларацію родичів належить вносити до 15. серпня 1906. на руки катехита учит. сем. свщ. Михайла Ортинського в Самборі.

— 3 Тернополя. Виділ жіночого кружка філії Руск. Тов-а педагог. в Тернополи повідомляє Ви. родичів, що до нового заснованого Інститута (бурси) для дівчат, можна пріяніти ще кілька дівчаток. Оплата місячна 30 К. Поданя о пріяніте як і письма о інформацію вносити належить на руки Марії Солтисової, Тернопіль ул. Сенкевича ч. 25. до дня 4. серпня с. р.

В будинку „Дністра“ є до вихаймленя від 1. жовтня 1906:

помешканя по 5 комнат в партері, на I. II. і III. поверсі в домі ул. Підвале ч. 7.
склепи і пивниці в домі ул. Руска ч. 20.
Близша відомість в канцелярії „Дністра“ Ринок ч. 10. (12—15)

Телеграми

з дня 31. липня 1906.

Будапешт. Президент кабінету др. Векер ле буде нині на переслуханю у цісаря в Ішлю і зложить звіт з закінченя соймової сесії.

Ггорський сойм відрочено вчора.

Софія. З Бургас і Станимаки доносять, що там устроено бурливу демонстрацію проти Греків. В Бургас знищено грецку церкву, школу і бібліотеку. В Станимаки убито кілька осіб.

Петербург. Наслідком страйку робітників замкнено тут всі фабрики тютюну.

Матеріали до національно-політичного і культурного життя Русинів.

Лист М. Жученка до редакції „Правди“.

Римъ 10. Листопада 1876 р.

Трохи не цілих чотирі місяці, шановний добродію і дорогий земляче, збиравсь я подати Вам про себе звістку; та ба, та те, то друге забороняло мені і не давало мені щасливої години, щоби сповнити мое щире бажанне — зъ далекого краю шире подякувати Вам всім у Львові за те братерне привітання, котре я зустрів у Вас у Львові в саму першу годину мого простуваня одъ Півночі на Західъ. Знову, як живі будемо, побачимось і знову привітаємо один другого. А поки що, скажу Вам, добродію, про себе, що, здається, здоров'я я і незбавивсь, да і недуже его заполучив, але не жалкую, що таки далеко забравсь, бо так богацько я зустрів тутъ для мене нового и дуже-дуже користного.

Завтра, або після завтрѣго я їздити мову зъ Риму, простуючи в полуднѣ Франції, перша станція моя Nice, де гадю собі заімовати. Я що будете мати часу и охоти, будь ласкаві, напишіть мені, про своє життя-биття, як так кажуть: Ви мені багато дасте радости, бо я тут насамоті, нічого не знаю, що діється у Васъ. Адресъ мій, до зміни такий: France, Nice, Grand Hôtel, a m-er Joutchinko.

Книжок моїх не турбуйтеся пересплати до мене, бо я не мати му часу и охоти їх перечитувати — нехай опісля, посвободі, а пришліть мені, будь ласкаві, остатні листя Вашої „Правди“. Що робітьте тепер у сердешної Сербії, Вам звісно більш, аніж мені, бо сюди доходить звістки зъ третіх або ізъ четвертих рук — не дуже швидко і далеко неповна. Що буде далі, побачимо, а поки що, бачу я, діється дуже негарядь. Глядючи во всіх боків, здається, не буде ніякого пуття зъ тих потугъ, котрі бідоласня Сербія пріямає, бо нема надії на яке небудь скінчення лавнівчій путанини і кривавої різні, так багато заміняно інтересів, котрі зъ такою великою пильністю одъ всего непутящо остерігає зъ данѣго часу та дипломатія европейска, бодай їй легенько згадувалось. У Відні я бачивсь зъ Драгомановом; він жалівсь мені на львівску громаду, що будім то, вони ніколи не вважали его широго бажання згоди і кожний разъ однертали одъ себе его питання, до діла народнѣго належачі, забороняючи йому друкувати в друкарні товариства его видання, що такі книжки, якъ святе письмо, він мусть друкувати у Відні, и багато казавъ де чого иншого. Вамъ, добродію, звісно — чи гараздъ, чи негараздъ каже Драгомановъ, зъ котримъ, на мій погляд, не бути ладу — вінъ чоловікъ дуже горделивий, хоча і не так страшний, якъ его мені де котрі люди малювали. Там же, у Відні, я бачивсь зъ попом Пелюємъ. Се бравий и дуже симпатичний чоловік, та й здоров'я жаве. Я зъ би таких людей побільше. — Бувайте, добродію здорові, та щасливі, не забувайте мене і помовіть деколи щиримъ словомъ. Вклавяюсь низенько всім честній львівській громаді, так як громадянину достоить, бо я зорсім прилучивсь до Вашої громади; як казав

спершу так і буде. Зъ наших людей де котрі прибудуть до Львова. Пану Шушкевичу і пану Ганкевичу низенько вклоняюсь.

Щиро прихильний до Вас
М. Жученко.

Лист книгарів Günter-a і Maleck-ого з Києва до ред. „Правди“.

Kiów d. 31. Grudnia 1875.

Do

Szanownej Redakcyi

Gazety „Prawda“

w Lwowie.*)

Niniejszem mamy honor powiadomić Redakcyę, że na r. przyszły nie możemy przyjąć prenumeraty na „Prawdę“, a to z powodu iż nasza Cenzura stawia takie przeszkody w odbiorze że nie możemy zadowolnić prenumeratorów, każdy nómér powycinany i smarowany, a nawet kilka nómérów wcale nie wydano, przytem podobno mają zupełnie zabronić obieg jej u nas — Upraszamy więc Szanowną Redakcyę niewysyłać „Prawdy“ dla nas na r. 1876.

Pozostajemy z głębokim Szacunkiem
Günther & Malecki.

*) Лист сей наглядно характеризує перепови, які українському слову робила російська цензура. — Ред. Русл.

Одружить ся. Урядник державний, вдовець, Русин, посідаючий 3.000 корон річної пенсії, не маючи ближших знакомств, глядить тою дорогою товаришки життя, особи милої поверховности, тихої вдачі, і доброї господині, старшої панни або вдови бездітної, Русинки; віно пожадане. Справа трактує ся на серво, за дискрецію ручить ся словом чести. Бльондинки мають першештво. — Точнійші інформації під адресою: *10 B. C. D. poste restante Rzeszów. (3—3)

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 16. серпня 1906.

Нова сензацийна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлєне В неділі і свята 2 представлєня о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представлєне. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвига ч. 9.

„Торбан“

музична бібліотека

видає

Українська Накладня

Львів, Вроновська 8.

Катальог даром і оплатно.

Філософ відзначаючий ученик, вправний інструктор глядає від 1. серпня лекції на час ваканційний нарядше в гірській околиці. Близші інформації в адміністрації „Руслана“.

артистична часопись
для
гумору і сатири
виходить у Львові
дня 1. і 15. кожного
місяця.

Передплата виносить:

річно 8 К,

піврічно 4 К,

чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Адреса редакції і адміністрації:

Львів, ул. Академічна ч. 8.